

נמרוד ברקו בשר מחזיק קורות חיים

קריאת קורות חיים

קורות חיים:

דף אחד או שנים,

קצר יותר מהמעי הגס.

אני נושם ומקמט את

קורות החיים שלי:

היכן הם עושים את חייכם,

קורות (החיים) – היכן הם

נושמים?

עכשו אני נח; השמים מזהירים

את זרבלתי-תועלתנותם, מסנוורת

השמש, כמעט מזיקה, אשתמש בקורות החיים

{שלי} מולה, 1977 עושה עבודה נפלאה.

מה משתקף במראה? – תביט בקורות החיים,

קורות הניצוצות, קורות האנשים

שהם בשר.

הצב: קורות חיים מול בשר.

בשר מחזיק קורות חיים; מדוע לא

מזכר הבשר בקורות החיים?

תאר לך: קורות-חיים ללא בשר!

איזה אבדון;

אדם מחזיק את קורות חייו בידיו,

מול השמים העתיקים;

איזה אבדון.

איזו בדיחה אימה.

הכלבים לועסים את הנגר ומתעלמים

מההשגים הנפלאים שלך.

אינם יודעים דבר על ההשגים

הנפלאים שלך.

איך קוראים לך?

וצוהלים, ושופקים את הלילות.

איך הם קוראים לך?
וחומדי לצון, ומתעבי בצע.
כל המשרות של העולם
מתגלגלות לפנייהם כמו עצמות.
כל הילדים שטרם נולדו
מחכים בתור ללקחם.
יבבותיהם גשכחות בנקל.

הפרנסה

יש גוף שמצריך עליו פרנסה וזה לא רב הגוף;
רב הגוף הולך אחרי פרנסה - כמו כלב -
ולא מגיע אל סף ההתפרנסות;
רב הגוף מזנה עצמו בגלימות של אור, והקבה - רעבה ללקחם, באמת? -
משתרבת אחריו, משתרבת ארכות ארכות, נוטה
להתכונץ מולו.

יש גוף אחר שכמעט מגיע להזנת-עצמו ונדמה
שאינו נושרים בו איברים, שיהיה מספיק
לנשימות רפאותו: לבוא בעולם ולטעם מפרות בשרו.
זה גוף שמקיא, מקיא ארכות,
ואוסף את הקיא כגלימתו ומניחו באחד התדרים
של הלב.

שירו הוא שיר הלב שנחנק מרב עשר.

אני עושה להטוטים בהשכלה גבוהה

אני עושה להטוטים בהשכלה גבוהה.
בכל פעם שעניי-הבשר-אשר-לי מגביהות אל-על
ובמקרה הגבה עשוי שמש [גדולה, או גדול, או מקרין-גו וזהר]
ובמקרה הגבה מאביס את מי שהייתי בעולם [דבר-מה שהשמש מתמרנת]
ובמקרה הגבה נמדד-סתמית [מי שומר על הנתונים]

אז ההשקלה הגבוהה חומקת כמו שפן אל המקום

הראוי לה:

היקום כלו:

מתפרש לנצח:

הזבל - השקלה והמתכת - השקלה והפטיש - השקלה והעבודה הזרה - השקלה

והמוח - השקלה והגפים - השקלה והעצמות - השקלה והמנגלה - השקלה

והאיברי-ימין - השקלה והקמפוס - פצעים והקפטריה - מים קפואים

והדפים של המבחן:

התקרה פתאום, אז נשמטו מתיק-העור כמו קיא.

תיקון חצות

הוא אמר לעתים:

אולי אתה יהודי זה נראה - הפה זה נראה;

לא, אני יענה, לא הפה, הפה מחויר בלאמות;

הם השפתים הם ענו: הם השפתים-יהודי-נרטבות-בגשם;

אולי אתה חלק מהאף-יהודי - אתם רואים? -

אולי, הוא אמר לעתים:

האף זה נראה ממנו מקלפים פסות תפוחי אדמה -

בגסות נדחפים בבית הכנסת ומתברכים מן הארץ, הכל

מן הארץ מתברכים שנחיה-עוד-בשר;

האם יש בשר בשמים?

האם יש בשר ביהודים-אמה?

האם יש יהודים בשמים, בבשר, בעמק הלשונות שטרם

התקדשו מן הארץ?

מעשים שיצטמצמו עתה, יבוא בהם חסד.

אלה ילשינו:

הבשר היהודי אינו ראוי לשנאה ולא לארץ.

אלה ילשינו מעל הארץ אור:

הבשר הוא לא יהודי ואינו ראוי בשל כך לתפוצה-שלי-כוכבים;

החכמה אינה מתפארת בנצח.

[אני חושב על הים. אני לא מביט ולא מביטים בי. הים משפיל גאים.]

אלה ילשינו מתוך תרופות העור.
אלה ילשינו מתוך עגן-של-תפארת.
אלה יהודים שנגטשו תחת מלכויות-של-צואה.
אלה יהודים בבהו.

[יהודים הם מלים דהויות שמענד בן הכשר.]
זה נראה כמו בשר כשר, הוא
אמר לעתים; לעתים אחרות,
הוא ישן. מכיין שקלם לא נעשתה בו אלימות אנטישמית.

[יצא מעצמו אל עבר שלום עולמי.
אנחנו לא בקשנו שלום עולמי: כזה שמנציח תמורות קלות
של קיום צועני, מגנון, הבא כדרך אגב להפעימנו בתורו.]

עברית גדולה!
ירשיה נשמטים מהאדמה ועשויים מעלגת.
הצובה, מתלהמת מול גבולות הים מעל ירושלים,
אדמומיות כלשהי מטילה בה גלמים-של-עור.
אני שם:
מיס-המון, טפטוף, אצל הרחוב שהוא שמו של הרחוב הזה שהוא
שדה וקצותיו טפות.
אני חושב על החשמל. אין לי עינים יהודיות. שופרות זומחים מראשי.
לילותים בנכר.

זיבוימות מלהגים את עמק הנהמות; הנשמות צווחות וי וי;
הבקר האיר את שאריות העצורים האנטישמיים: אני
מסיר מעלי את גופות-שלישי-רבים.

לעולם
אלה ילשינו-לא:
לקראת כפור, יחידאים-בשר, אורם מצמיח פרוה,
השמים נסגר הבדלה בענינים-נשגבים כגון:
פה או ורידים או גפים או יסודות-מן-הגפים או יללות-העצמים או העור, העור, העור;
אלה ילשינו-לא הוא אמר לעתים: לא יכול היה לחמק-גדולות מאמירתו
שלאחריה רב הכשר ושחר ומתמקמק.
אחריה מתגדלים ומתקדשים.
מתנדנדים כמו רמות שגלפו חרישית מן הנצח.